

FRÅN STOCKHOLMS BRANDKÅRS NYÅRSBAL. TECKNING FÖR IDUN AF HJALMAR ENEROTH. 1. BALEN I GYMNASIKSALEN. I FÖRGRUNDEN SYNES BRANDCHEFEN KAPTEN SABELSTRÖM. 2. DÅ ALLARMSIGNALEN LJUDER. 3. DE SOM EJ FÅ VARA MED. VAKTTJÄNST PÅ STATIONEN.

De tunga järngrindarne till brandstationen öppnas och stängas i raskaste tempo. Men icke för att släppa ut frustande eldiga spann och dånande vagnar, fullsatta med modiga män, som draga i härnad mot eld och rök — denna afton är det — förlåt, mina damer — "flammorna", som, ack, så menlöst trippande, tåga in för att eröfra de hurtiga lågornas bekämpare. Och var säker om att dessa "härjarinnor" äro svårare att strida emot än den mest rasande eldsvåda.

Framför den branta trappan upp till gymnastiklokalen stå tvänne granar på vakt, och en väldig signallykta mellan dem kastar sitt röda skimmer öfver de inströmmande skarorna. I själfva salen är allt ordnadt till fest. Det sluttande höga taket, de långa bänkarne utefter de med bonader och sköldar behängda väggarna — allt ger vid första anblicken illusion af en fordomtima vikingahall. Men bonaderna, som med sina brokiga färger fullständigt täcka väggarne, äro flaggor, mest svenska, sköldarne äro målade och bära befällets, chefens och löjtnanternas, namn i monogram. Konungens hvita byst tronar i fonden under det ståtliga riksvapnet, där lejonet, som en af de närvarande stolt påvisade, minsann icke sätta svansarne mellan benen. Vid den motsatta väggen är musikläktaren rest och under denna finnes ett förtjusande litet damrum, ordnadt af flaggor och grönt.

Så tåga brandchefen, kapten Sabelström, brandkapten Svinhufvud, brandlöjtnanterna Gyllenhammar, Borgenstjerna och Kylberg m. fl. officerare in, förande sina damer.

Sabelkopplen lossas och balen öppnas, som sig bör, med en sirlig promenadpolonaise. Och när första valsens sprittande toner strömma ut i salen, blir det hela till en enda hvirflande böljegang af ljusklädda

unga damer och hurtiga taktfasta män i uniform, stora gaskronans och kandelabrarnes lågor blickande, glittrande reflexer i unga ögon, blanka knäknäppar, glittrande guldtrönsor. Så går dansen i vidd. Te, punsch och vatten — vin åt damerna — så åter dans — fåfänga försök att få ännu en *viennese* eller bara en enda liten polka, och så till slut den viktiga afskedstagandet. Ja, allt det där kärleksdansen.

Men icke alltid får de käcka brandgossar förtgå utan störande afbrott. Mången går till nöjets yra slår den stora hammaren sin hvita gongongen ofvan entréen. Utan pardon gällande att lämna damer och dans, och med den förståelse endast Stockholms brandsoldater kunna prestera till sin post. Kaskar och bälten på, vagnar fram och så i susande galopp ut i den bistra natten.

— »Och hvad gör det väl, om vi få stå litet — gärna, gärna om det är en verklig eld — sade den lille käcke löjtnanten med de tryggande ögonen, som lyste af intresse. »Värre är det att mötas af den nedslående underrättelsen, att det varit falskt allarm af kanske någon ilsken brandgoss. Våra hurtiga gossar.»

Ty sådant har händt. Ja, detta om det ber jag nu endast att få tacka såväl befälhavaren för den utmärkta artighet, med hvilken han i dagen sitt intresse och sin välvilja mot oss dess representant på årets brandkårsbal.

NYÅRSBAL PÅ JOHANNES BRANDSTATION.

TRETTONDAGSAFTONEN fira våra käcka brandsoldater sin nyårsbal, en festlighet, som af dem och de inbjudna omfattas med det största intresse.

Redan långt förut ha förberedelser vidtagits, ifriga rådplänningar hållits man och man emellan om, hvilka af de många beundrarinnorna som skola få det med säkerligen mycken hjärtklappning efterlängtade prydliga lekorkortet, hur gymnastiklokalen prydligast skall dekorerats till balsal o. s. v.

Styrelse och befäl bidra med en icke obetydlig summa till omkostnaderna, och hvarje soldat, som icke af tjänsten tvingas att på vakt eller annorstädes sköta sin helt säkert denna afton dubbelt tunga plikt, lämnar sin tribut, vanl. fyra kronor. Ändtligen är allt klappadt och klart.